

повнішого виявлення можливостей і здібностей, закладених в особистості, з подальшим їх розвитком. Вкладення в людські ресурси стають довгостроковим фактором конкурентоспроможності і виживання фірми. У зв'язку з цим затрати, пов'язані з персоналом, розглядаються вже не як прикриті втрати, а як інвестиції в людський капітал — основне джерело прибутку. Таким чином, під управлінням персоналом розуміється система взаємозалежних організаційно-економічних та соціальних заходів для створення умов щодо нормального функціонування, розвитку й ефективного використання потенціалу робочої сили на рівні організації. Обов'язковою умовою при цьому повинне бути органічне поєднання управління персоналом з концепцією розвитку організації [2].

Відомо, що одним з найважливіших завдань управління є визначення необхідної виробничої поведінки або її моделювання, здійснюване на підставі аналізу цілей організації.

Компетенція — це здатність працівника відтворювати певний тип поведінки для досягнення цілей організації. Іншими словами, це якість, що перетворилася на стійку поведінку в робочій ситуації. Прикладами компетенції можуть бути гнучкість (працівник, який володіє такою компетенцією, успішно пристосовується та ефективно діє в мінливих ситуаціях і з різними людьми) або ініціативність (впроваджує нові підходи і чинить дії, спрямовані на підвищення ефективності, до того моменту, коли їх зажадає керівництво/організація) [3].

Після проведеного аналізу і викладеного матеріалу, можна зробити наступні висновки: антикризове управління персоналом є одним із важелів успішної діяльності підприємства. Воно забезпечує введення нових способів і методів управління працівниками, та сприяє пошуку нових ідей у цій сфері. В найближчому майбутньому найкращого розвитку досягнуть ті підприємства, які роблять головну ставку на людські ресурси та управління ними.

Література

1. Смирнов З. А. Основи теорії організації. Учебное пособие для вузов / З. А. Смирнов. - М.: Юнити, 2005.
2. Шегда А. В. Теоретичні аспекти розробки сучасної концепції підготовки менеджерів / А. В. Шегда // Вища школа: Науково-практичний журнал. -К.,2001. -№ 1. - С.26-34.
3. Виноградський М.Д. Управління персоналом: навч. Посібник/ М.Д. Виноградський, А. М. Виноградська, О. М. Шканова. - К.: ЦУЛ, 2009. - 502с.
4. Сава А.П. Економічна діагностика ефективності діяльності сільськогосподарських підприємств // Вісник Хмельницького національного університету. Економічні науки. – 2011. № 6, Т.3 (181). – С. 89-93.

Наталія Врубель

аспірант,

ПВНЗ«Європейський університет»,

м. Київ

РОЗВИТОК ІННОВАЦІЙ У СІЛЬСЬКОМУ ГОСПОДАРСТВІ ЯК МЕТОД ПІДТРИМАННЯ СТАБІЛЬНОГО РОЗВИТКУ В КРИЗОВОМУ ПЕРІОДІ

Для сталого і стабільного розвитку національної економіки необхідно проводити розробку та активне впровадження інновацій у всі сфери виробництва, а особливо в сільське господарство.

Інновація – це новий підхід до конструювання, виробництва і збуту товарів,

завдяки яким автор інновації чи його організація (компанія, підприємство, установа тощо) здобувають переваги над конкурентами. [1]

Конкурентні переваги підприємства в кризових періодах виявляються основним напрямком виживання на ринку. Саме завдяки підтриманню високої конкурентної переваги аграрії матимуть більше шансів не лише зберегти свої національні позиції виробництва, а також можуть вийти на закордонні ринки.

Коли мова йде про виживання сільських підприємств в кризових періодах, то треба особливу увагу звернути на впровадження інновацій, які тісно пов'язані з інвестиціями.

Інвестиції – це фінансові та матеріальні ресурси, а також усі види майнових і інтелектуальних цінностей, які вкладаються в об'єкти інноваційної діяльності з метою одержання економічного ефекту. [2]

Для того, щоб розробити нову техніку або удосконалити вже існуючу, впровадити новітню технологію або наукові розробки, необхідно профінансувати або провести інвестування цих заходів. Інвестиції можуть вкладатися в завчасно розроблений інвестиційний проект.

Інвестиційний проект – це конкретний проект, у який вкладаються грошові кошти з метою отримання прибутку і приросту капіталу. [3]

Впровадження інновацій можна проводити двома шляхами: перший передбачає введення нововведень на макрорівні, тобто в межах всієї економіки країни, саме на цьому рівні особливе значення належить державі та її інвестиційній політиці.

Інвестиційна політика держави – це комплекс урядових рішень, які визначають основні напрямки використання капітальних вкладень в економіку, різні її сфери та галузі. Вона визначається станом економіки та основним завданням народного господарства у виробництві. [4]

Особливістю інвестиційної політики є те, що вона націлена на збільшення обсягу капітальних вкладень з метою прискореного виходу з економічної кризи.

Другий шлях – це поширення інновацій на мікрорівні, введення інновацій на конкретному підприємстві або фірмі. [2]

Якщо розглянути забезпеченість сільськогосподарських підприємств основними виробничими фондами, то можна виявити гостру необхідність оновлення існуючих виробничих фондів новими, більш удосконаленими, технічно орієнтованими та пристосованими до сучасних умов виробництва.

При інноваційному управлінні виробничим потенціалом сільськогосподарських підприємств необхідно приділити увагу таким сучасним його особливостям:

- більших капіталовкладень потребують підприємства, які знаходяться в несприятливих кліматичних умовах, саме цей фактор визначає ризиковий характер впроваджуваних інновацій;

- при вирощуванні сільськогосподарських культур отримання доходів відбувається нерівномірно упродовж технологічного циклу, тобто неможна очікувати окупності інвестицій протягом усього року;

- сезонність виробництва впливає як на одержання прибутків так і на зниження ліквідності виробничих засобів, адже простоюючи техніка втрачає свою корисність і відбувається її «моральне старіння»;

- на сучасному етапі лише великі аграрні фірми можуть собі дозволити оновлення основних виробничих фондів, в той час як фермери і малі підприємства не мають змоги розширеного відтворення основних фондів, завдяки чому їх продукція не може конкурувати як за ціновими позиціями, так і за якістю на ринку;

- низький рівень кредитування аграріїв в період кризового стану економіки, що призводить до зниження рівня їх життєздатності та банкрутства. [5]

Необхідно приділити увагу державній підтримці інноваційного розвитку сільського господарства, що дасть змогу підвищити виробничий потенціал

сільськогосподарських виробників шляхом провадження інновацій у їх роботу.

І все ж, наша країна має аграрне спрямування, Україна відома всьому світові як житниця і годувальниця всієї Європи. Тому для покращення сану національної економіки стратегічним напрямком має бути впровадження інновацій в АПК, підтримання високої державної інвестиційної політики та спрямування на підтримку вітчизняних сільськогосподарських виробників.

Література

1. Микитюк П.П. Інноваційний менеджмент: Навч. посіб. – Тернопіль: Еконномічна думка, 2006. – 295 с.
2. Кінаш І. А. Диверсифікаційні засоби забезпечення стабільного розвитку переробних підприємств в умовах економічних трансформацій / Н. Кирич, І. Кінаш, О. Погайдак // Монографія. – Тернопіль: Тернопільський національний технічний університет ім. І. Пулюя, 2010. – 524 с..
3. Кузик І. А. Сучасний стан конкурентоспроможності ринку продукції птахівництва та проблеми його реформування / І. А. Кузик // Збірник наукових праць Подільського державного аграрно-технічного університету. – Кам'янецьПодільський, 2009. – № 17. – С.251 – 256..
4. Сава А.П. Економічна діагностика ефективності діяльності сільськогосподарських підприємств // Вісник Хмельницького національного університету. Економічні науки. – 2011. № 6, Т.3 (181). – С. 89-93.
5. Сава А.П., Сава П.З. Регіональні аспекти розвитку аграрного сектору економіки: проблеми і перспективи // Інноваційна економіка. – 2010. №3[17]. – С.20-23.

Владимир Гавриленко

к.юрид.н., доцент,
Новгородский государственный университет,
г. Великий Новгород, Россия

ОСНОВНЫЕ ПРЕИМУЩЕСТВА ТРЕТЕЙСКОГО РАЗБИРАТЕЛЬСТВА СПОРОВ НАД ГОСУДАРСТВЕННЫМ СУДОПРОИЗВОДСТВОМ ПРИ РАЗРЕШЕНИИ ЭКОНОМИЧЕСКИХ СПОРОВ

В настоящее время увеличивается количество третейских судов и возрастает потребность в специализированных третейских судах, которые могли бы регулировать спорные отношения в определенной отрасли экономической деятельности. Почему третейский суд привлекает субъектов экономической деятельности. Можно выделить следующие особенности третейского разбирательства по сравнению с государственной судебной процедурой. В начале статьи определимся с терминологией. Автор использует в статье термин арбитраж как синоним термина третейское разбирательство споров. То есть, имеется ввиду негосударственная система разрешения споров в сфере частных правоотношений. Используемая терминология принята в европейской юридической теории.

Осуществление разбирательства дела только при наличии соглашения сторон, а также окончательность и обязательность решения. Третейский суд, является договорным институтом. Он основан на договоре и не может быть навязан сторонам, которые не выражали своего согласия с рассмотрением дела третейским судом. Несмотря на то, что решения третейского суда могут быть оспорены обычно в любой из стран: либо в той, где было вынесено решение, либо в той, где оно должно исполняться, возможные основания для оспаривания решения третейского суда